

MISJONS-RØSTEN

Lossalg 25 øre

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 19-20.

15. okt. 1942.

14. årgang.

Det avgjørende og saliggjørende evangelium.

Vær vedholdende i bønner.

Kol. 4, 1.

Kom til meg alle som strever og har det tungt. Jeg vil gi eder hvile. Ta mitt åk på eder og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjerte, så skal i finne hvile for eders sjeler; ti mitt åk er gagnlig og min byrde er lett.» Takk og lov og pris! Loven ble gitt ved Moses. Nåde og sannheten er kommet ved Jesus Kristus. Amen! Den gamle husholdning opprettet vår Gud på Sinai med mennesket. Den nye husholdning ble innviet på Golgata kors og begynte å virke i sin fulle kraft på pinsedag da Ånden kom og tok menneskehjertene i besiddelse, de som annammede Ham. I den gamle pakt ble det sagt til mennesket: «Gjør det så skal du leve!» I den nye lyder det så underbart: «Hør, så skal eders sjel leve!» Halleluja! Ja, evangeliet om Jesus som er mellommannen for den nye husholdning er vidunderlig. Den fører liv- og uforgjengelig fram over alt hvor den får virke. Bud og krav som fører folket inn i treldom forsvinner. Glede, fred, lovprisning kommer istedet. I sannhet en herlig forandring. Hvile og sødme begynner å pulsere i hjertene så vi jublende priser vår lodd. Ved Åndens vegledning skuer vi inn i denne veldige frelse som Gud i sin uforskylte nåde har skjendet oss i Kristus Jesus. Han som er midtpunktet i Guds underfulle rådslutning. Og dersom vi ved Åndens bistand innretter oss etter Guds rådslutning så vil Kristus for alle tider også være midtpunktet i vårt liv og som resultat av dette får vi i sannhet erfare at Guds velbehag hviler over oss. Halleluja! Jesus er jo midleren gjennom hvem forsoningsverket er blitt fullbrakt. Han er den annen Adam som gjorde den fjerne menneskeslekts skyld til sin. Han

kjøpte oss tilbake til Gud med sitt blod. Han påtok seg det som ingen annen kunne greie; Han alene fullbrakte frelsen. Halleluja! Han alene vant seiren. Hans død og blod er vår gjenløsnings betaling. Lovet være vår Gud for denne underbare frelse! Og bare ved å bli i denne frelse som Kristus har fullbrakt, så vil vi alltid ha frelsens velsignelse i eie. Amen!

Kjære Gud driv mange ut til å forkynne dette velsignede evangelium. Høsten er stor men arbeiderne er få. Vår tid er så full av menneskelige systemer og læresetninger som fører folket bort fra det virkelige. Ei form ei skikk, men kun de virkelige for hjertets indre øye eier glans. I hjertet kjennes fylde av Guds rike og vitnesbyrdet at jeg helt er Hans. Halleluja! Gud er god som har gitt oss Jesus som utslettet skyldbrevet mot oss. Det som var skrevet med bud, det som gikk oss imot og det tok Han bort idet Han naglet det til korset. «Han avvepnede maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue idet Han viste seg som seierherre over dem på korset.» Takk og lov og pris! Og bare ved å gå fram i erkjennelse av det som Jesus har gjort på Golgata vil vi vinne fram til endemålet for vår tro, sjelens evige frelse. Det er tre veldige autoriteter i andens verden som vitner at dette er sant. Ånden, vannet og blodet.

Emnet om Jesus er så innholdsrikt at vi kunne skrive om det i uendelighet, men må no slutte i Jesu navn med en hilsen til alle «Røsten» lesere med Johannes 19-30.

Fra en som er takknemlig og fullkommen tilfreds med det som Jesus har gjort på Golgata.

Arnt Gundersen, Mjøndalen.

Man har ofte sammenlignet bønner med et menneskes åndedrett. Vi behøver bare å skride fram med sammenligningen for å kunne se, hvilken underfull stilling den Hellige Ånd inntar. For hvert åndedrett utånder vi den urene luft, som ellers snart ville ha forårsaket vår død, og innånder igjen frisk luft, for hvilken vi skylder vårt liv. Således utånder vi fra oss ved bekjennelse, våre synder, og ved innåndingen erholder vi forgjettelsen friske luft, Guds liv og kjærlighet i Kristus. Vi gjør dette ved den Helige Ånd, som er vårt livs åndedrett. Og Han er vårt åndedrett, fordi Han er Guds åndedrett. Faderen ånder Ham inn i oss for at forene seg selv med vårt liv.

Og videre, likesom der etter hver utånding igjen følger en innånding, således også med Gud, idet han innånder, vender ånden tilbake til Ham med våre hjerters bønner og begjæringer. På denne måte er den Helige Ånd Guds livs åndedrag og vårt nye livs åndedrett i oss. Idet Gud sender Ham, mottar vi Ham som svar på våre bønner; og idet vi sender Ham tilbake igjen, hever Han seg opp til Gud og framfører våre begjæringer. Som Guds ånd, i hvem faderen og sønnen er ett, og i hvem sønnen trer fram for oss, er den Helige ånd for oss bønnens ånd. Sann bønn er en levende erfaring på den hellige treenighets virkelighet. *Andens innblesning, sønnens forbønn, faderens vilje*, — disse ting forenes til ett i oss.

H. E. Hegh.

Fra stevnet i Skjeberg.

Predikant O. Karlsen hadde arrangert vennestevne i kommunalokalet ved Skjeberg st. søndag 6. september. Etter inserat og annonse reiste jeg til stevnet og det ble en herlig opplevelse med vennene der.

Br. Karlsen åpnet første møte med å lese salme 118, 15—29 og ønsket alle velkommen. Deretter bønn med takksigelse til Herren.

Etter sang leste undertegnede fra Fil. 3, 14 flg. Det er en usigelig Guds nåde å kunne som apostelen si å være grepen av Kristus og glemme det som er bak og strekke seg etter det som er foran til klenodiet og seiersprisen hos Gud. Ja, det er jo høyst påkrevd for alle kristne bekjennere til enhver tid å ha blikket vendt oppad og ikke nedad og alltid være lyttende og i forventning av brudgommens komme fra himlen.

Så talte br. Karlsen om gleden i Gud og framholdt, at dersom denne glede skulle vedvare og øke på, så måtte den ha næring og leste opp Jerem. 15, 16, Joel 2, 26, Joh. 6, 48—57 og videre leste han opp salme 30, 12 og 36, 9—10. Ja, dette var mat i overflod og så formantes de troende å grunne i Herrens ord natt og dag og leste Josv. 1, 8—9 — så vi fikk en liten bibeltid i formiddagsmøtet som ble oss til velsignelse og for dette ble takksigelse oppsendt til Herren.

Det første møte var så slutt og neste møte skulle være kl. 3. Vi nøt så mat av medbrakt niste og hilste på venner fra Sarpsborg, Fredrikstad, Ise og Ulleøy og omliggende steder, både kjente og ukjente, men dog allikevel kjente, idet vi var ett i ånden.

Annet møte ble åpnet ved at br. Karlsen leste Neh. 8, 5—12 og knyttet noen bemerkninger til det oppleste som ble til velsignelse og slo godt an iblant oss. Deretter bønn av mange.

Jeg leste Joh. 17, 3. Å eie livet er å være ett med Jesus. Ja, ropte en søster: Det er himmel på jord. Spørsmålet blir: Har du dette liv, denne fred, som Jesus alene kan gi og denne kraft til seier over syndens makt og dens velde? La Jesus bli konge og regent i ditt hjerte, så har du alt i ham. Det er da vi er verdens lys og jordens salt, men ikke for.

Redaktør Stefan Trøber fra Sarpsborg leste opp fra Neh. 8 og bemerket, at det ble så velsignet for ham de vers br. Karlsen leste opp i dette kap. — så br. Trøber — og la en klar og grei formaning til folket ut fra disse vers som forut var lest.

Etter dette klare vitnesbyrd oppfordret br. Karlsen til frie vitnesbyrd og mange vitnet med fryd og glede.

Søstre Anna Hansen og Mina Kingsrød sang og spilte med hjertens fryd og glede og dreven av ånden vitnet de om Guds godhet og det slo ild i forsamlingen. Halleluja.

Forhenv. forstander og predikant A. Hasselgren fra Ise avla et brennende og salvet vitnesbyrd om sin omvendelse og de mange ting han hadde møtt gjennom sjukdom og lidelse m. m. Men under alt hadde Jesus bevart og hjulpet ham og derfor var han usigelig glad og vi med ham.

En søster gikk fram til plattformen og talte dreven av Den Hellig Ånd og glød og flamer fra Helligdommen slo ned i forsamlingen. De hellige lo og gråt av glede.

Br. Karlsen slo fast, at der Guds ånd er, der er frihet og de er salige som kjenner til frihet og jubel.

Så var dette møte slutt.

Det siste møte var kl. 6.

Undertegnede leste fra Apenb. 7 om den store hvitkledte skare, som ingen kunne telle og som sto for tronen og for Lammet m. v. og Guds velsignelse hvilte over oss.

Deretter talte br. Karlsen over vers 3 i Apenb. 7 om de besegledes tall, som hørte Gud og Himlen til, og disse skal være med Jesus, når han kommer. Bl. a. nevnte han de tolv stammer (v. 5—8) og opplyste folket, at Dans stamme nevnes ikke her. Stammeverdigheten var tapt og navnene utslettet på grunn av synd og vantro. En alvorlig lærdom for oss. Så sang og vitnesbyrd slag i slag og en frigjørende ånd i møtet.

Søster Marie Karlsen — br. Karlens husru — sto fram — dreven av Den Hellig Ånd — og talte i Åndens kraft til forsamlingen om Guds mektige kraft og det for som lystråler gjennom alle. Likesom skyen dekket sammenkomstens telt og Herrens herlighet i Tabernaklet — så hvilte Guds herlighet over møtet.

En ulykkelig, fortvilet mann reiste seg og kom fram og fortalte, at han hadde vært i mørke, angst og kval i 2 år og ba om forbønn, at de

urene makter måtte vike fra ham. Mannen kjente Guds kraft, som var mektig tilstede. Ei ord kan tolke de veldige, herlige strømmer fra Helligdommen som fylte karene så de fløt over. De som unnlot å komme til disse møter gikk glipp av megen velsignelse som Herren hadde forordnet.

Br. Kvist fra Sarpsborg grep ordet — fylt av Den Hellig Ånd — og priset Jesus for den herlige velsignelse som hadde blitt ham til del.

Kl. 9 aften måtte vi skilles fra dette vidunderlige samvær og mange hadde lang veg hjem, men alle var glade og fornøyd.

Dette var det første stevne av de frie venner i dette lokale ved Skjeberg st. Br. Karlsen har i 11 år hatt møter rundt omkring og flere møter i kommunelokalet også. Jeg har vært på flere møter i broderens hjem og disse har vært rikt velsignet av Gud.

Hermed en kjær hilsen fra en i Jesus lykkelig bror.

Ludv. J. Hystad.
Trara pr. Frstad.

Fra Arendal.

Søndag 30/8 hadde menigheten i Betania stevne. Vi hadde leid «Tabernaklet» som våre venner baptistene hadde overdratt til oss hele dagen, et prektig lokale. Venner fra Grimstad, Fevik, Åmli, Eydehavn, og en stor musikkstyrke var kommet. Vi ventet en herlig dag og vi ble ikke skuffet.

Kl. 10 $\frac{1}{2}$ begynte møtet. En stor forsamling var da kommen sammen og en prektig musikk på plattformen. Mange unge fra Fevik var med og spilte. Det er deilig å se unge og gamle om hverandre i Guds menighet. Elstebroder Lars Larsen ønsket velkommen med «Ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt. Det føles så dyrebart å samles om Guds ord. Måtte de norske folk forstå sin besøkelsestid for enno rinner oljen, enno frelses sjeler. Han velsigner sitt folk med fred. Deretter talte broder Bernhard Nilsen over salm. 136. Alvorlig og overbevisende som han alltid gjør. Han sa at det var Gud som førte Israael i fangenskap og der måtte de være i 70 år. Det var lang tid for et folk som kunne ha bodd i frihet. Men da kongebudet kom, at de kun-

ne vende om var de som drømmende og sa: Store ting har Herren gjort med oss. «Vi ble glade.» Ja, det må vi også si, store ting har Jesus gjort mot oss derfor vil vi prise hans navn. Men der er enno mange tilbake i det fremmede land. Måtte vi be den bønn som de ba: A, at våre fanger måtte vende tilbake.

Deretter talte A. Andersen fra Fevik fra Markus 11, 11 om det fikentre som ikke bar frukt og vi vet hva Jesus talte og gjorde med det. Det er et alvorlig ord til oss at vi en mere må være med og redde sjeler. Dertil er vi satt at vi skal bære frukt og vår frukt vedvare.

Ettermiddagsmøtet begynte kl. 3. Lokalet var fylt med venner fra alle kanter. Etter at sangen 298: «Vi er et folk, et frigjort folk, som hører Herren til» var synget åpnet broder J. Hushovd møtet og leste Peters 2 brev, 1. kap. Broder Grefstad fra Fevik vitnet om «Jeg skammer meg ikke ved evangeliet for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror. Br. Sakariassen fra Fevik vitnet fra Rom. 1, 14—15: «Jeg står i gjeld til alle, både til grekere og barbarer, til vise og uvise.» Denne gjeld opmutret han oss alle til å være med å betale på. Han hadde så mye å takke «Betaniavennene» for at når han kom til Arendal — det kunne være lenge mellom hver gang — måtte han betale et stort avdrag. Det var godt å høre venner fra Fevik. Budskap i tunger og tydning kom fram, salvet av Guds ånd. Gud stadfestet sitt ord. Takk og lov! 2 unge søstre sang en sang til glede og oppmuntring.

Kl. 6 begynte aftensmøtet. Musikken spilte 2 sanger. Det var en skjønn musikkflokk som da var samlet og sang med liv og sjel. Terje Hushovd fra Flatten kraftstasjon vitnet først. Han har kjennskap til kraften og leste om Johannes da han så Jesus kom gående og sa: «Se det Guds lam som bærer verdens synd.» 2 søstre og en bror sang om Jesus som gir kraft hver dag. B. Nilsen vitnet om å være med og redde og bære. Det var mange som holdt seg tilbake, andre synes de var overflødig, men ingen er overflødig i Guds vingård. Et budskap i tunger og tydning om innbydelse til syndere kom. Så vitnet brødre og søstre og opphøyet ham som hadde frelst dem. Det var herlig å høre. Det var som i 1923—24 da jeg ble med, da var det

som en sus i hele lokalet og så var det også no. Gud virker på sin egen måte han. En broder sang i tunger i åndens kraft og en annen tydet i samme melodi.

På ettermøtet var det innbydelse til syndere å komme til Jesus og til Guds folk om å søke mere kraft og seier. Mange hender var oppe og flere sjuke var framme til forbønn.

Så var dette stevne også slutt, men det skal ihukommes hos Herren som ikke lar sitt ord uvirksomt vende tilbake. Hver eneste en reiste sin veg tilbake med glede. «Ja, vi vil holde ut til reisen er slutt det er mitt faste beslut.»

Urberg.

Fra Sørlandet.

Vil gjerne sende noen ord til dere og fortelle litt fra et herlig stevne vi fikk være med på i Eydehavn.

Trygve Lie har virket hos oss i Kristiansand en tid og sammen med ham var vi et par brødre som besluttet å reise bort til stevnet i Eydehavn den 13. septbr. d. å.

Vi ble innlosjert hos søster Magda Halvorsen alle tre. Hun var lik Lydia åpnet både hjem og hjerte for Jesus. Søndag morgen dro vi sammen med vennene fra Arendal ut til Eydehavn i en liten dampbåt som vennene hadde leid for anledningen. Allerede fra første stund av kjente vi hvorledes Gud salvet og åpenbarte sitt ord for oss. Forstander Krøgenes åpnet med å lese fra Esaiass 53. Det gamle ord som alltid så og og no — var nytt. Deretter talte Trygve Lie fra Åpenb. 2, om menighetene i Efesus. — Ett har jeg imot deg at du har forlatt den første kjærligheten.» Formante om igjen å oppflamme den første kjærlighet til vår dyre Frelser Jesus Kristus. Om vi taler med mennesker og englers tunger, men ikke har kjærlighet, da er vi en lydende malm og en klingende bjelle.» Deretter hørte vi så godt av evang. Bryntesen fra Salm. 126. Han talte så ettertrykkelig om: Storet har Herren gjort mot oss, vi ble glade. Br. Anders Andersen fra Fevik avsluttet deretter møtet. Kl. 1½3 var vi atter samlet igjen utenfor Bedehuset som vennene fikk leid for ettermiddagsmøtet. Vi spilte og sang noen sanger og et par brødre avla sitt vitnesbyrd. Kl. 3 begynte så møtet. Det store bedehus var

fylt til trengsel og det møte som vi fikk oppleve her kommer vi seint til å glemme. Gud fylte hele huset med sin herlighet. En hadde en sang, en annen en tunge, en annen igjen en tydning, en lære m. m. Midt i møtet hadde vi en stående bønnestund. Br. Andersen ba alle som ville være med å synge dette verset av helt hjerte, om å løfte den ene hånd i været og synge med: :; La bølgen o Gud nå meg :; La vekkelsens bølge gå over min sjel. La bølgen o, Gud nå meg. Det grep mitt hjerte og sikkert de andres med. Helt for Jesus. Sangen runger fremdeles i mitt hjerte. La bølgen nå meg. Be at vekkelsens bølge må gå over våre virkefelter. Be og I skal få. Det var underlig også å høre hvordan Gud formår å salve sang og musikk. Vi sang tilslutt: De kommer fra øst og vest. Koret: De kommer fra stormfullt hav . . ., ble sunget om og om igjen. Det underlige var at Herren stadfestet sangen ved at en ung bror fra Grimstad sang koret i tunger og tydningen ble også synget og lød noenlunde slik: «De kommer fra krigens land, de kommer fra hav og strand, de kommer fra fred, de kommer fra sorg, de kommer o, Gud til deg.» — Ja jeg må si med sangeren. Hvor salig er den lille flokk som Herren kjennes ved. I Ham de har evig nok i tid og evighet. Vi hadde sannelig nok med Jesus. Surogater var nødvendig. Vi dro vår veg med glede. I Arendal kjente vi også noe av denne ånden, «la bølgen o, Gud nå meg». Vær med å be at «bølgen» må nå Arendal og Kristiansand, ja hele vårt kjære Norge. Da skal her bli forandring. Be, be og atter be. Lik Napoleon. Han trengte penger, penger og atter penger for å vinne sine kriger. Vi trenger bønn, bønn og atter bønn.

Hilsen.

Jørgen Stray jr.

Tungen.

«Det er bare 10 bud i Guds lov,» sier Leighon. «og dog inneholder to av dem noe om tungen (et på første tavle og et på annen), som om den var rede til å fornærme både Gud og mennesker hvis det ikke ble lagt bånd på dem.»

Pythagoras pleide å si at «et sår fra tungen er verre enn et sår som er tilføyet med sverd; for det siste angriper bare legemet, men det første sjelen.»

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.
Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:
«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos misjonsnærere. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Vi kommer

med et dobbeltnummer denne gang da vi har så mye stoff fra de forskjellige steder som blir gammelt om det skal ligge i 14 dager til. Det blir da bare et nr. i denne måned. Vi har ikke anledning til å gi ut mer grunnet papirrasjoneringen.

Det er riktig gjeldt å arbeide med vanlig størrelse igjen og vi ser med lengsel hen til dagen da det igjen blir papir nok.

Daniel Nilsen

har sluttet som forstander i Møllergt. 38, Oslo. Søndag 13. septbr. var det avskjedsmøte for ham. Det var bra med folk og evang. Knut Pettersen, som har deltatt i noen møter i «38» deltok. Br. Daniel Nilsen har stått som forstander i 2 år, men ser det no slik at han skal reise omkring, etter som Gud leder ham.

Han deltog i stevne i Sætre søndag 13. september og skal visstnok til Drammen og omegn.

Br. O. Gamst

skriver fra Breivikbotn:

Jeg er no atter hjemme. Er akkurat ferdig med slåtten og tenker meg ut igjen med det aller første. Jeg lever vel og har fremdeles det nødvendig for dagen til legem og sjel. Herren er usigelig trofast!

Folket er enda ikke kommet tilbake etter sommerferien så det er lite folk på møtene. Dertil er en masse ungdom på arbeid og fiskerne farter, som vanlig, fra sted til sted. Jeg er derfor meget borte, særlig på søndagene.

No blir det en noe lengere tur — om jeg lever og det går som jeg har tenkt.

Sommeren heroppe har vært kald. Det blir lite høy, men ikke værst med poteter.

Vi ser framtiden imøte med håp da vi vet at Gud er trofast.

Kjær broderhilsen.

O. Gamst.

Misjonær Jens Fjeld

har virket i Tune en ukes tid i høst. Det var god søkning til møtene og riktig åpent for ham.

Etter stevnet i Askim virket han på «Salen», Fredrikstad, en uke. Det var riktig deilige møter forteller br. Bustgård. Br. Fjelds besøk ble til stor velsignelse og de var glade over besøket. Gud ga ham en åpen dør i ordet og det var god søkning til møtene.

Br. Trygve Lie

fra «Salen», Fredrikstad, har virket en del i Kristianssand og omkring på Sørlandet. Han tenker å stanse i Kristianssand S og omegn ut september måned og på hjemvegen besøke Arendal, Fevik og Eydehamn m. fl. steder.

„Nutidsvitner“.

3 hefte er ferdig og kan bestilles i Misjons-Røstens ekspedisjon.

Som de forrige 2 hefter er det korte interessante beretninger om predikantenes omvendelse.

Prisen er kr. 1.00 + porto 14 øre.

En hilsen.

Sender kontingenten for 42 og 43. Takk for bladet. Mottar det hver gang med glede. Hilsen med Salm. 20.

H. T.

„Klippen“, Saltnes.

Br. Alf Thorstensen har deltatt i noen onsdagsmøter på «Klippen» og fredager på Skjeløy. Det har vært gode møter. På Skjeløy døpte br. Thorstensen 3 som valgte å gå vegen med Jesus.

Br. Ernst Falch virker fortiden i Saltnes. Han har virket i Kristi menighet i Halden og Fredrikstad en del i høst.

På pilgrimsferden.

Har dessverre vært hindret i å virke så meget som det kunne vært ønskelig i de siste uker grunnet forholdene i hjemmet. Det er umulig å komme ut på reiser hvis vi ikke har flink hushjelp og det er ikke lett å få noen til å passe sjuke. Det går dog dag for dag og enda lysten til å protestere melder seg må man bli i «venteværelse.» Da vi fikk br. Thorstensen til å arbeide i forsamlingen her var tanken at jeg skulle opptatt endel møter på småstedene rundt her og ellers som det kunnet passe, men hittil er det blitt lite av det. Det er jo vanskelig å ha møter på landet også denne tid. Det er travelt med innhøstningen av korn og poteter. Det er nødvendig i en tid som denne å få alt som kan berges i hus før vinteren setter inn for alvor. Alle ledige hender må hjelpe til. Det er livets opphold det gjelder.

Likedan er det på det åndelige område. Det er høst i dobbelt mening. Snart er vår arbeidsdag forbi og det er vinter. Vi har bare en eneste høsttid å bruke hver enkelt av oss. Hele vårt liv er såtid, men også høsttid. Det gjelder å bruke tiden. Snart er vår arbeidstid endt. Den store høst, Jesu gjenkomst nærmer seg også. Det er de siste høstdager for Guds menighet. Snart er vi hjemme hos Herren og nyter hvilen og mettes i hans ansikts beskuelse. Halleluja!

Br. Thorstensen virker med liv og lyst. Foruten møtene i Misjonshuset har han også deltatt noen møter i Saltnes, Skjeløy og Torsnes.

Søndag 13. septbrer deltok jeg i møte på «Salen», Fredrikstad. Str. Reidun Nielsen og et par andre venner fra Sarpsborg var der også. Det var bra med folk — om ikke så mange som i vår da jeg var der. En broder som var blitt liggende etter ba om forbønn og overga seg på nytt til Herren.

Lørdag 19. septbr. hadde vi et møte på kommunelokalet i Skjebergmen da det ved en misforståelse ikke var blitt bekjentgjort uten ved en annonse i Sarpsborgavisene samme dag var det nok nesten ingen som visste om det. Avisene kommer ikke dit ut før sent på dagen. Hele besøk fra stedet var, siger og skriver en — sjel. Nå er jo en sjel mere

verd en ringaktet endel br vårt me dertegn var åpen er samla de.

Beste lørdag Den u Nielsen ter i Mi det er ik men vit Som kje na som Hun har Halden, teig.

Sætre, Søndag ne i Sæt skulle tal dåp. De har dåp i Mulige seinere.

Fra Fin «Lø domm

Er fo vært her gitt oss kjent har And hver livgivende at han st Ja og Am Også h stor arbe ner. Bar som reise Gud få no hit. Tron for snart Hjerteli beider i K

„Gilead“ Menighe de stevne 3 dagens 3 Hus». Pr Dahl, Hel sveen, Lyv Rødningsb Thor Sørli besøkt og

verd enn hele verden så vi skal ikke ringakte den lille begynnelse. Vi var endel brødre fra Sarpsborg og holdt vårt møte. Br. Thorstensen og undertegnede vitnet om Herren og det var åpent og godt. Hvor to eller tre er samlet i Jesu navn er han tilstede.

Bestemte møte der igjen neste lørdag og får da håpe det blir flere.

Den unge søster fra Oslo, Reidun Nielsen har også deltatt i mange møter i Misjonshuset. Hun er ung og det er ikke lang tiden hun har reist, men vitner frimodig om sin frelser. Som kjent tenker hun å reise til China som misjonær når det åpnes veg. Hun har også vært noen småturer i Halden, Råde, Fredrikstad og Var-teig. G. I.

Sætre, Hurum.

Søndag 13. september var det stevne i Sætre. Br. Daniel Nilsen m. fl. skulle tale der. Det skulle også være dåp. Det er den tredje gangen de har dåp i sommer, skrives det til oss. Muligens får vi noe fra stevnet seinere.

Fra Finnmark.

«Løft ederes hender opp til helligdommen og lov Herren.»

Er fortiden i Bjørnevatn. Har vært her en lang stund. Gud har gitt oss en åpen dør i ordet. Har kjent hans nærhet med sin Hellig-And hver gang vi samles om hans livgivende ord. Hvor godt det er at han står bak sine løfter som er: Ja og Amen!

Også her i Sør-Varanger er det stor arbeidsmark for Herrens vitner. Bare sørgelig at det er så få som reiser heroppe i Finnmark. Må Gud få noen til å bli villige til å reise hit. Tror tiden blir kort heretter; for snart kommer Jesus.

Hjertelig hilsen fra eders medarbeider i Kristus.

Andreas Mathisen.

„Gilead“, Oslo.

Menigheten i «Gilead», Oslo, hadde stevne søndag 13. september. Søndagens 3 møter holdtes i «Folkets Hus». Predikende brødre var: Arne Dahl, Helmer Moger, Harald By-sveen, Lyder Engh, H. Helleland, Rødningsby, Reidar Simensen og Thor Sørli m. fl. Stevnet var bra besøkt og møtene gode, fortelles det.

Fra Søgne.

Her i Søgne er fremdeles veldig søkning til møtene av ufrelst ungdom. De to lokaler vi har er helt «sprengt og mange kan ikke komme inn. Større lokaler er ikke å oppdrive. Flere unge sa etter et møte: «Vi må gå på møtene, det er en dragende makt som gjør at vi ikke kan holde oss borte.» Mange kommer syklende milevis til møtene. Feltet er hardt, men for Gud som formår alt er intet umulig. Vi håper og ber om et stort gjennombrudd.

Må Herren i sin nåde hjelpe oss! Hjertelig hilsen.

Halfdan Wik.

Br. Wik med familie er no flyttet til Søgne og har bosatt seg på stedet. R e d.

Kr.sand-stevnet.

Siste søndag i august samledes vi også i år til stevne. Møtene ble holdt i Blå Korslokalet. Vi samledes til bønn kl. 10. Kl. 11 sto br. Evenstad fram med Herrens ord og trøstet Guds folk og talte vennlig til Jerusalem. Fra første stund lå både ordet og hjertene åpne og det ble en dag med rik velsignelse fra Herren. Det ble møte igjen kl. 3 og 6. Svennevik, Trygve Lie, Hushovd og Gunnar Gundersen fra Arendal sto fram med budskapet som Herrens ånd drev fram. På siste møte var det også en skare, mest tilreisende brødre og søstre som tok del med vitnesbyrd og saligheten ble så stor at det lot seg nesten ikke gjøre å få slutte.

Disse stevnene takker vi Gud for. Hvor det gjør en godt og styrker vår tro og oppmuntrer oss i tjenesten, Herren i sin nåde har gitt oss ved å se så mange venner samles med oss også fra andre steder og bygger omkring byen. Vi hadde også i år fulle hus til møtene hele dagen. Selvfølgelig er det meget vanskelig med befordringsmidler for de som har lenger veg og reiser, men disse hindringer overvinnes lett av alle dem som eier trang i hjertet til at møtes i Jesu navn. Så sier vi dere alle takk for at dere besøkte oss. Gud signe dere alle. Virk og spred det glade budskap mens det enno er tid. Nat-ten kommer snart da ingen kan arbeide. Eter stevnet fortsetter br.

Trygve Lie fra Fredrikstad og virker hos oss. Gud velsigne ham i tjenesten til sjeles frelse og forsamlingsoppbyggelse.

Broderhilsen.

Hans Wenesland.

Stevner.

Første søndag i septbr. sto turen sammen med venner fra Spangereid og Svennevik til Hagestad i Austad hvor br. Oskar Salvesen hadde skipa til stevne. En masse mennesker var samlet og en god ånd rådende i møtene. Evangeliet ble båret fram av br. Evenstad, Thomine Evenstad, Svennevik, undertegnede og mange flere.

2. søndag i septbr. sto turen til Melhus i Sør Audnedal hvor br. Augensen hadde fått det Lutherske be-dehus til stevne denne dag. Mange folk var også her samlet. Evangeliet fikk lyde fulltonet fra br. Svennevik, Evenstad, undertegnede med flere som tok del. På siste møte deltok mange med frie vitnesbyrd.

No takker sørlandssommeren av også for i år. Den har ikke vært særlig varm, men meget våt. Jorden har dog båret sin grøde og det takker vi Gud for. Flere stevner står for tur søndagene framover.

Broderhilsen.

Hans Wenesland.

Mit håp står til Gud alene.

Jeg setter ikke mitt håp til noe menneske på jorden, jeg stoler heller ikke på meg selv, min kraft, mine gaver, min fromhet eller på noe annet jeg har. Jeg fortrøster meg heller ikke til noe skapt i himmel eller på jord. Jeg setter mitt håp til Gud alene, den usynlige, ufattelige eneste Gud, som har skapt himmel og jord og hersker over alt. Jeg er like trygg, selv om eg forfølges av mennesker.

Jeg tror like fullt på ham, selv om jeg er fattig, ulært, foraktet og sakner alt. Jeg tror like fullt, skjønt jeg er en synder. Og denne min tro skal og må holde meg oppe i og over alt. Den skal holde meg oppe i Gud, ren og ubesmittet som det første bud byr meg.

Jeg begjærer heller ikke noe tegn av ham. Jeg stoler fast på ham, hvor lenge han enn lar meg vente. Jeg foreskriver ham ikke mål eller tid, men overlater alt til hans gud-

Hilsen fra Kjøllefjord.

«Salig er den hvis hjelp er Jakobs Gud.» (Salme 146, 5).

Ja, lovet være Herren, hans ord er sannhet, de står fast evinnelig og alltid. Guds løfter er ugjenkallelig, de er et evig ja og amen. Det har også vi fått erfart heroppe i Kjøllefjord.

Da vi bestemte oss for å ha stevne var det mange tanker som kretset i våre hjerner. Å bestemme stevne her oppe i disse tider er jo litt av et vågestykke, men når Herren er med hvem kan da være imot?

Vi vendte oss til Gud i bønn, la våre planer fram for ham, og til Guds ære ble alle vansker fjernet. Stedets prektige skolelokale ble stillet til vår disposisjon. Her fikk vi en etter forholdene stor møtesal som sommet ca. 250 stkr. Vi så Guds ledelse i dette og kunne derfor avvertte stevne her den 1., 2. og 3. august. Like før stevnet ble det svært dårlige reiseforhold, ja ganske håpløse å komme fram. Flere av de predikende brødre og de fleste av vennene ble av den grunn forhindret fra å komme.

Enkelte var allikevel modig nok til å ta ut på reis. De kom med motorbåter og fraktskuter. Enkelte hadde tildels gått til fots store strekninger, men fram kom de. Til stor glede for vennene kom også brødrene Einar Kristiansen og Sigurd Breimoen.

Da vi endelig kom sammen lørdagskveld til første møte var vi ikke så få. Venner fra Laksefjord og Honningsvåg samt vennene fra stedet. Alle syntes å være stemt til fest. Etter å ha sunget et par sanger ble møtet åpnet av br. Alfred Myreng, som leste salme 133, hvorefter han ønsket vennene velkom-

dommelige vilje i en ren og rettsindig tro.

Når han er allmektig, hva kan da fattes meg som ikke han kan gjøre eller gi meg? Etersom han har skapt himmel og jord og er Herre over alle ting, hvem kan da ta noe fra meg eller gjøre meg skade? Ja, hvor må da ikke alt tjene til mitt beste, når han er meg nådig, han, som alt må lyde i underdanighet.

Martin Luther.

men. Så ble det igjen sunget en sang og br. Kristiansen fortsatte med å lese fra Johs. evang. 20, 19—20 og 27. Broderen talte om Jesu gjennomstugne hender. Det var et velsignet og oppvekkende budskap. Derpå talte br. Breimoen ut fra salmen 34, 1—2. Gud velsignet broderen og kunne merke at folket var grepet av Guds ord.

Møtet ble avslutte ved at vi tok en stund på våre kne og priste Herren. Det ble en velsignet stund, hvor mange høylydt priste Gud som velsignet rikelig. Det kom et herlig profetisk budskap, og vi fikk i sannhet erfare at Herren ikke hadde forlatt sitt folk, men bor framleis i deres midte.

Søndag formiddag var vi samlet til møte kl. 11. Br. A. Myreng åpnet med salme 103, 1—14: «Min sjel lov Herren og alt hva i meg er lov hans hellige navn» o. s. v. Br. Breimoen talte ut fra Lukas 8, 41—56 om kvinnen som rørte ved Jesus. Kraften er den samme idag, en Guds kraft til frelse for hver den som tror. Kristiansen fortsatte med Rom. 5, 1—10. Broderen talte om å leve det frelste liv. Et lærerikt budskap for Guds folk.

Søndag ettermiddag var vi samlet til brødsbrytelse. Gud ga oss en stund hvor vi i sannhet fikk erfare at han dekket bord for oss. Det vekslet med sang, bønn og vitnesbyrd og brødre og søstre i Herren gledet seg over den store nåde som hadde vederfares dem. Ja, det er i sannhet noe å glede seg over. Tenk å være den høyestes sønner og døtre. Det er virkelig rikdom.

Søndags kveld kl. 8,30 var det igjen møte. Br. A. Myreng begynte med å lese fra Johs. åpenbaring 5. Kristiansen talte ut fra 1. Moseb. 22, 1—13. Gud velsignet og broderen fikk nåde til å bære fram et mektig budskap ut fra Guds ord som nok vakte ettertanke hos mange. Så fortsatte det med vitnesbyrd og sang. Herren talte på sin egen måte til folket og mange var synlig grepet av Gud. Møtet ble avsluttet av en av stedets brødre, hvoretter vi bøyde kne og takket Gud.

Det var bestemt at det skulle være dåp mandag, men på grunn av været måtte dette utsettes til seinere. Mandag kveld var vi igjen samlet til

møte. I likhet med de andre møtene var det også no mye folk tilstede. Møtet ble åpnet av en bror som vitnet over Johs. Apenb. 22, 12—13: «Se jeg kommer snart, og min lønn er med meg, til å gi enhver igjen etter som hans gjerning er» o. s. v. Breimoen fortsatte med 1. Johs. brev 4. Broderen talte om Guds kjærlighet. Herren elsket menneskene derfor sendte han sin sønn o. s. v. Derpå talte Kristiansen ut fra 2. Kongebok 5, 1—16 om Naman. Mange benyttet også no anledningen til å vitne om Herren. En kunne merke at folket var grepet. Mange hadde visst lyst i likhet med Naman til å stige ned i frelsesfloden for å bli rensset fra syndens spedalskhet. Møtet ble avsluttet med bønn.

Tirsdag fikk vi bibeltime ved br. Kristiansen. Emne var: Jesu komme. Broderen kom her fram med mange interessante ting. Det var velsignet å lytte til Guds klare tale gjennom ordet. Særlig for de unge var det nok lærerikt og inspirerende. Mange dunkle ting kom her fram i Guds ords lys, og ble klarlagt for dem enkelte. Under bønnestunden kom et herlig budskap i tunger med tyding hvorved vi ble minnet om at Jesus kommer snart. Det er godt at dette er sannhet. Mesteren er snart her Herligheten venter Jesu brud.

Onsdag var været framleis dårlig, men det ble allikevel bestemt dåp kl. 5 etterm. Da det var første gang det var dåp offentlig her på stedet, var det mye folk tilstede tross det dårlige været. Det ble en virkelig høytidsstund deroppe ved vatnet. De fleste var grepet av stundens alvor. Guds tale gjennom ordet overbeviste hver enkelt. Det var fem søstre og en broder som gikk lydighetens veg med Herren. Hver av dem avla et kort vitnesbyrd hvoretter dåpshandlingen ble utført av br. Breimoen. Det var virkelig vidunderlig å være tilstede da den første av dåpskandidatene steg i vatnet. Jesus var midt iblant oss med sin ånd og en takk steg opp til ham fra våre hjarter. Været stilnet helt og da den siste av vennene steg opp av vatnet sendte solen sine gyllne stråler over vassflaten. En stund som aldri glemmes av mange. Etter dåpshandlingen ble det bønnemøte og vi fikk på nytt erfare Herrens nærvær.

Det umulige kan skje når Gud får komme til. Dette skjedde også no. Torsdag ble det igjen dåp idet fire

sostre ville gå vegen med Herren. Selv om enkelte av dem hadde vært ivrige motstandere var motstanden no oppgitt. Herren hadde gjort dem lydig.

Det ble også no en herlig stund, intet er skjønnere å se enn at Guds folk er villig til å fullbyrde befallingen.

Torsdag kveld var vi samlet til siste møte under stevne. Br. A. Myreng begynte med Rom. 1, 16—20: «Jeg skammer meg ikke ved evangeliet, ti det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror» o. s. v.

Etter å ha sunget en sang fortsatte Kristiansen med Luk. 15, 11—32. Gud velsignet rikelig og broderren innbød inntrengende de ufrelste til å vende om til faderhuset. Breimien talte ut fra 2. Moseb. 12 om Israels folk da de dro ut fra Egypt. Et kraftig og velsignet budskap. Guds ånd hvilte over hele møtet. Herren kalte på mange. Ikke få hadde sikkert lyst til å bli kvitt syndens trelleåk, men menneskefrykten holdt dem tilbake fra å søke Herren.

Så gjerne som vi ville fortsette med å være sammens for å prise Herren, måtte vi allikevel avslutte også dette møte. Vi bøyd kne og takket Gud som hadde vært oss så usigelig nær under hele stevnet.

Fredags kveld reiste så vennene til sine hjemsteder. Selv om vi må skilles vet vi, at om ikke lenge skal vi for evig være sammens hjemme i Guds herlighet. Å, underbare dag som venter oss. Tilslutt vil vi rette en spesiell takk til brødrene Kristiansen og Breimoen samt alle de andre vennene som kom og var sammen med oss under stevnet.

Dere var oss alle til stor velsignelse. Herren vil lønne dere rikelig. Vi vil be alle Guds barn om å ta oss med i deres bønner. Vi ber og vi tror at Herren framleis må frelse syndere også her i Kjøllefjord. Måtte vi alle være ivrige i tjenesten. Tiden heretter er kort.

A—.

Å leve i Kristi tro vil si å ha eviglivets lys i sine øyne, og å stå i verden — den verden som er gjenstand for Guds frelsende og fornyende gjerning — som hans medarbeider i tjeneste og kjærlighet.

H. Kraemer.

Hvorledes menigheten skal behandle sin predikant.

(Forts. fra nr. 17).

Men burde det ikke være en hellig plikt for vertsfolkenes hans og menigheten forøvrig å verne om ham som de har tatt under sin beskyttelse og ikke på en skammelig måte bryte gjestevennskapets hellige plikt? De bør forstå ham når han kanskje er trett og utslitt og nedfor kanskje til legeme og sjel; for at også en predikant kan bli trett og motløs det burde vel de troende forstå, og ikke utsette ham for ondsinnet snakk for bagatellers skyld. Og hva fordel kan det vel være for predikanten å gjøre ham mere *motløs* enn han i forvegen er? «Et nedslått mot, hvem kan bære det», sier den vise Salomo. (Ordsp. 18, 14). En motløs predikant har liten kraft og mister sin energi og pågangsmot.

Det kan ofte nok være pinlig for en predikant. Han kan være sjuk til sitt legeme men vil kanskje ikke la seg merke med noe da det er så få som forstår ham, han tør ikke åpne sitt hjerte for noen da han av erfaring vet at så mange bare vil pumpe ham for siden å løpe rundt med det.

Hvilken frykt det kan være i en predikants hjerte, kanskje særlig en nybebygger når han kommer til et nytt sted. Hjertet føles så lite som et spurveegg, og møtes han med kritiske blikk så skal det just ikke få barometret til å stige. Hvor velgjørende er det da ikke med et oppmuntrende ord, med et varmt håndtrykk og at man føler et varmt bankende hjerte. De fleste vet ikke hvor en predikant setter pris på en liten venlighet, en blomst og et oppmuntringens ord. Han blir nok ikke hofmodig om du ga ham en liten anerkjennelse av hans arbeid, fortell ham bare at hans preken var til velsignelse for deg, han vil nok ikke bli oppblåst for det, men glede seg over at et godt ord fant et godt sted og at han ihvertfall fikk være til velsignelse for en sjel, han føler så ofte som om det er forgjeves det han sår ut og at han ser så lite frukt av sin møy. Han har så mange ting som holder ham nede at du behøver såvisst ikke å henge et kilolodd ved hans hjerte. Sine feil og mangler er han seg visst bevisst så såre og hvis ikke så kan du trykt

Frafalne venn.

Jeg så en liten fugel som skadet meget var. Hjelpe den jeg ville, og varsomt den jeg tar. Stakkars lille fugel du lide meget fikk. Vansmektet der i skogen, til redning den ble gitt.

Jeg så for meg de mange som synden skadet har. Bitre frukter høstet var lønn som synden ga. De bundet er av synden med mange sterke bånd. Men Jesus kan dog løse, blott man vil vende om. —

Frafalne stakkars sjele som er blitt vingskutt. De kan ei høyt seg heve, det er slett ikke lett. De mistet har så meget, velsignelser gått tapt. Å, — hør igjen, min broder: Du får igjen din skatt.

Den gode hyrde søker etter det fortapte får. Og når han så det finner, han glad så hjem da går. På sine skuldrer bær han det til folden nået er. I himlen blir det glede, den tapte funnet er.

Min venn som no er blevet på vegen liggende. Du skadet ble av synden, og er blitt snublende. Sangen er forstummet, og ilden sluknet er. Ditt liv kan bli fornyet, du kan igjen bli glad.

Så bøy deg da ved korset, rop til din Gud igjen. Tilgivelse og nåde vil flyte til din sjel. Det som du en gang tapte, det skal du atter få. Ei Jesus deg bortkaster, Å, at du komme må. —

September 1942.

Rolf Westlie.

overlate til Gud å greie oppp med det. Du behøver just ikke å skryte av en oppblåst nar, men å oppmuntre en forsøkt sjel, må vel sies å være en god gjerning. Særlig yngre vitner vil visst en slik oppmuntring gjøre godt.

Hvor det varmer hjertet å møte venner som viser oss litt vennlighet og forståelse, kanskje mest i den første tid, men også siden. Ja kanskje enda mere våre eldre brødre som tross sine mange år og sitt skrøpelige legeme enda er i tjenesten, føler det godt når de får den forståelse at de ikke er til byrde, men at de er velkomne og at de enno har en oppgave i vingården å utføre.

Baruk.

En liten hilsen fra Argentina.

I «Evangelii Härold» forteller misjonær Gustav Flood om et besøk i Embarcacion hvor som kjent misjonær Berger N. Johnsen har sitt virkefelt. Som vi husker fra en liten notis i «Røsten» for en tid siden besøkte Flood også ifjor Berger Johnsen og de hadde gode møter. Berger Johnsen er no i Cordoba. Han er brystsjuk og må hvile. En svensk søster, Astrid Jansson, har hjulpet til i arbeidet i Embarcacion. Br. Flood skriver bl. a.:

«Jeg var nede i Embarcacion i september ifjor og hjalp dem litt. Da var Johnsen enda hjemme, men kunne intet gjøre da han var sjuk. Seinere ville de at Astrid skulle være der en tid og hun har vært der siden januar i år.»

Br. Flood forteller så om et besøk i Codoba hvor det var herlige møter, 3 sjeler bøyde seg og flere ble åndsdopte. Fra chacoindianerne, hvor Berger Johnsen virket og hvor de hadde den store vekkelsen for en del år siden, som vi nok husker fra br. Johnsens brev den gang, skriver han:

«Blant chacoindianerne er det full vekkelse. De roper etter evangeliet fra alle kanter og de kommer i flokkevis og vil overgi seg til Gud. Karl og Frida Johnsen fra Misiones har no begynt å arbeide blant indianerne der. Selv har jeg lenge tenkt å reise dit; for jeg tror at min plass er blant indianerne. De har en stor plass i mitt hjerte og jeg har erfart at jeg har en åpen dør i blant dem.

Dere kan tro det høres langt omkring når en skare på opptil 500 indianere stemmer i og priser Gud, ja, det er herlig blant dem.

Fikk nettopp no brev fra Karl Johnsson. Han ber meg komme dit med det samme, men nettopp no er det nesten umulig.»

Det fortelles også om stor vekkel- se i Mexiko. En underbar bønnens ånd er utgydt i nesten alle forsamlinger. På visse steder har de ordnet slik at de har bønnemøte hele dagen fra kl. seks om morgenen til ti om kvelden. Det skiftes slik at de ber en stund hver og på den måten avløser hverandre. Må Gud hjelpe oss her i vårt land til å be mere. Vi kan ikke sende misjonærer og penger no, men vi kan be. Bønneveien kan hverken krig eller annet stenge. Den er alltid åpen hvis vi vil gå den.

Neste nr.

blir 1. november — om vi lever og Gud vil. Det er med stor glede vi sender ut hvert nr. Vi er takknemlig over å få holde på.

Kristelig lesestoff.

Nettopp no er det tiden til lesning og en god bok er god å ha for hånden. Vi har endel eldre gode bøker som kan skaffes og sendes sålangt beholdningen rekker.

Av disse kan nevnes:

Himmellys i mørke tunneler av Axel Nilssen. Pris kr. 1.00 + porto 14 øre.

Nådegavenes historie. Fra aposteltiden til idag av Fridtjof Valson. Pris kr. 1.50 + porto 20 øre.

Ida Bertha Seehus. Erindringer. Pris kr. 1.50 + porto 20 øre.

Jordens ytterste ender. Av Gustav Nyseter. Bare noen få innbundne. Pris kr. 4.00 + porto 20 øre.

Charles Haddon Spurgeon. Av C. M. Seehus. Pris kr. 1.25 + porto 20 øre.

Kristi seier i dødsriket. Av Th. Mundus. Pris kr. 1.75 + porto 20 øre.

Nådegavenes bruk og misbruk. Av Axel Nilssen. Pris kr. 1.00 + porto 14 øre.

Adresser bare: *Misjonsrøsten*, Sarpsborg.

Første linje.

Spurgeon brukte en gang følgende originale bilde for å illustrere Kristi etterfølgelse: «Har I noen- sinne lagt merke til, hvor dårlig barna ofte skriver de siste linjer på siden i deres skrivehefter. Den øverste linje er deres forskrift; ved den annen ser de opp på den; ved den tredje ser de på dens kopi, og ved den neste ser de på kopiens kopi, og på den måte blir skriften dårligere og dårligere, jo lengere de kommer ned på siden.

Apostlene fulgte Kristus; de første fedre fulgte apostlene, og de neste fedre fulgte forfedrene. Kopiene ble stadig dårligere, og no- nøyes vi ofte med å følge kristen- dommens karikaturbilde, og vi bil- der oss alle sammen inn at når vi blott er like så gode som våre stak- kels ufullkomne prester og ledere i menigheten, så gjør vi våre saker godt og fortjener ros. Men nei, brø- dre, dekk kopiene til og lev etter forskriften på første linje, og hvis I stadig skriver etter den første linje, så skriver I etter det riktig- ste og beste mønster i verden».

Plikt kontra kjerlighet.

Jeg er trett av ordet plikt, — trett av alltid å høre tale om plikt, plikt, plikt. Man går til kirke for- di det er ens plikt. — Du når aldri et menneskes hjerte om du taler til det fordi det er din plikt. Sett at jeg sa til min hustru at jeg elsket henne fordi det var min plikt, — hva tror du hun vilde si til det? Jeg reiser engang hvert år for å besøke min gamle mor. Sett at jeg no sa henne første gang jeg så henne, at jeg visste hun var gam- mel og ikke hadde lenge igjen, — at jeg visste hun hadde gjort en god del for meg, og at jeg derfor anså det for min plikt en gang hvert år å besøke henne? Mon hun ikke da vilde si til meg: «Vel min sønn, du behøver ikke å uleiligg- deg med å komme igjen». A, la oss kjempe for en høyere drivkraft — enn bare den tørre plikt!

Moody.

Den som seirer, skal arve alle ting, og jeg vil være hans Gud. — han skal være min sønn.

Ap. 21.7.